

10000 DE SPORTIVI ÎNTR-UN FILM EPOCAL

MIHAI VITEAZUL

Alături de principalii interpreți, Amza Pellea, Florin Piersic, Septimiu Sever, Ion Besoiu, Ilarion Ciobanu etc. la reușita noului film românesc „MIHAI VITEAZUL" a contribuit și uriașa masă de figurație, care a dat un dinamism de-a dreptul impresionant multor secvențe ale filmului. Termenul *de figurație* este, poate, impropriu, pentru că scenele de o amplitudine maximă au cerut acestor eroi anonimi îndemînare, suplețe, forță și, în anumite momente și mult curaj. Secvențele de pe cîmpurile de luptă te copleșesc prin autenticitatea lor, prin angajamentul total al interpreților, al acestor 10 000 de figuranți, dintre care cei mai mulți sînt ostași ai forțelor noastre armate, tineri deprinși cu exercițiul fizic, care face parte, de altfel, din programul lor de instruire. Regizorul Sergiu Nicolaescu a valorificat din plin buna lor pregătire atletică, reușind astfel să împletească momentul artistic cu cel al performanței sportive, atît de necesară într-o frescă istorică, în care totul se cîștigă prin luptă.

Unele secvențe ale filmului opresc răsuflarea spectatorilor, iar salturile acrobatice, luptele cu sulițe și spade, șarjele călăreților stîrnesc ropote de aplauze.

Pentru scenele de prim plan, atît de sugestive și de captivante, zeci de cascadori s-au antrenat luni de zile, învățînd să călărească, să mînuiască spada, să-și impună dibăcia și forța. Iar filmul este, de fapt, rezultatul acestei competiții mute, de mare tensiune, cîștigată de tinerii căliți la focul exercițiului fizic.

La rîndul lui, interpretul principal al filmului, Amza Pellea, pe lîngă apreciatele lui însușiri artistice, a adus în film o minunată robustețe, dublată de ușurința mișcărilor, care exprimau avîntul generos, împins pînă la jertfa de sine a acelei mari figuri din istoria poporului nostru, care a fost Mihai Viteazul, primul unificator al țărilor române.

Aurel CRIȘAN

SPRE CEL DE AL 300-lea MECI

- Fotbalul continuă să fie marea dragoste a lui Alexandru Badea
- Speranțe ca în prima tinerețe ● Clipe fericite în compania Isabelei și a lui Emi

Au trecut două decenii de cînd un copil firav a început să învețe a.b.c.-ul fotbalului, la Moreni. Din 1950 pînă în 1959, el a îmbrăcat tricoul asociației Flacăra. Apoi, a urcat pe prima scenă a fotbalului românesc, pe care n-a părăsit-o nici astăzi...

De curînd, l-am văzut pe Badea pregătindu-se cu pasiune, ca și cum în martie ar debuta în „A".

— Dintotdeauna ți-a plăcut fotbalul ?

— *N-o să mă credeți, dar la început m-au pasionat popicele. Pe vremea aceea mă număram printre cei mai buni din Moreni și concuram la titlul de campion al orașului. În această direcție m-a stimulat tatăl meu. Era un popicar desăvîrșit, și în compania lui am făcut multe meciuri mari. Dar, la un moment dat, m-am despărțit de pistă și am pornit-o pe meleagurile fotbalului.*

— Cine te-a adus la Ploiești ?

— *Pe la sfîrșitul lui '59, nea Ilie (n.n. Ilie Oană) mi-a cerut transferul de la Flacăra Moreni la Petrolul și, în primăvara lui '60, am debutat în „A". De atunci s-au adunat peste 250 de partide în prima divizie și 7 în care am purtat ecusonul echipei naționale.*

— Acum, în afară de fotbal, ce preocupări ai ?

— *Destule, și-mi pare rău că n-am suficient timp să-mi realizez toate dorințele. Fotbalul îmi ia mult timp. În rest, mă dedic familiei. Isabela, fiica mea, are 7 ani, e în clasa întîi și, firește, o ajut să-și facă lecțiile. Cîteodată, mergem împreună la sală, unde ea face gimnastică artistică. Îmi place să mă joc cu ea și cu băiețelul meu, Emi, care la 18 ianuarie a împlinit 3 ani. Frecvent, citesc sau învăț. Învăț limba franceză. Mă ajută mult soția. Îmi place literatura franceză și vreau s-o citesc cît mai curînd, în original. Citesc, de asemenea, tot ce se tipărește despre fotbal. După ce voi abandona activitatea competițională, n-am să părăsesc stadionul. Voi continua să fiu prezent la teren, dar în calitate de antrenor. Din această cauză, doresc să fiu la curent cu tot ce e nou.*

— Cîtă vreme vei mai juca ?

— *Intenționez să ajung la cifra de 300 de meciuri în „A". Poate, chiar s-o întrec.*

— Altă dorință ?

— *Mă gîndeam tot la o cifră, aceea a partidelor susținute în echipa națională. E prea mică. Aș vrea s-o... măresc !*

— Nu e prea tîrziu ?

— *Fiindcă mă cunosc destul de bine, mă încumet să spun... nu. Doriți argumente ? Vi le pot oferi... Amintiți-vă jocurile pe care le-am făcut în toamnă. Dar, mai există un „dar", pentru ca visul meu să devină realitate : nea Angelo ar trebui să se gîndească puțin la mine, fără să țină seama de data nașterii mele...*

Pompiliu VINTILĂ

Cîte nu are tăticu de făcut. Dar, Badea a... programat timpul necesar și pentru o „discuție" cu fetița lui dragă, Isabela

Istoria rugby-ului, pe peliculă

„WILLIAM WEBB, EȘTI NEBUN?"

În Marea Britanie se fac mari pregătiri în vederea sărbătoririi Centenarului rugby-ului, anul 1871 fiind acela care a marcat înființarea ASOCIAȚIEI DE FOTBAL RUGBY.

Iată cîteva vești legate de această aniversare :

● **Nu mai puțin de 39 de țări au fost invitate la Congresul ce se va ține în acest an, la Londra, cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la înființarea Asociației de fotbal-rugby. Printre invitate figurează Kuweit, Zambia, Ceylon, Liberia și alte multe țări unde se presupune că rugby-ul este un sport necunoscut. Dimpotrivă, acest sport și-a cîștigat un mare număr de practicanți în multe țări de pe glob. Știați, de pildă, că Marocul are 750 de jucători legitimați ?**

● Primăria Londrei a hotărît să fie pusă o placă comemorativă pe locul unde a fost restaurantul „Pall Mall", unde, la 26 ianuarie 1871, s-a ținut ședința de constituire a Asociației de fotbal rugby.

● **A fost terminată turnarea filmului centenarului, care poartă titlul : „William Webb, ești nebun ?" Cum sugerează și titlul, filmul va reconstitui momentul în care „inventatorul" rugbyului, William Webb, a stîrnit senzație în lumea fotbalului, luînd balonul în mînă și fugind cu el către poarta adversă. De aici și pînă la apariția jocului de rugby n-a mai fost decît un pas...**

● Cu prilejul Centenarului va fi sărbătorită și echipa Midland, din Newbold, care a împlinit 75 de ani de existență. Ea a început să-și măsoare forțele cu cele mai renumite formații britanice încă de-acum 50 de ani, cînd Newbold era doar un sătuleț. La Midland au jucat toți cei 4 frați Webb.

Vasile PENESCU

ÎN PATRU RÎNDURI

Lui Ilie Năstase, a cărui victorie de la Richmond (S.U.A.) a coincis cu succesul cosmonauților, în zborul lor spre Lună.

Cum au ajuns să-și dea binețe
Pe cerul gloriei, cei trei
Și tu atins-ai culmi mărețe
Tot cu... racheta, ca și ei.

Victor HÎLMU

PERFORMANȚE LUATE DE... VÎNT

Precizia atletismului, ca sport cifric, este dată pe lîngă măsurătorile performanțelor cu mijloacele obținute (cronometru și ruletă) și de auxiliarele regulamentare, în care anemometrul joacă un rol hotărîtor în a stabili pragul performanțelor valabile (sub 2 m/sec vînt din spate).

În această dispută, de-a lungul deceniilor au fost nenumărate performanțe care ar fi fost recorduri mondiale (și încă ce recorduri !), dar care nu au putut fi omologate.

Să enumerăm cele mai celebre cazuri și rezultate obținute însă cu vînt peste limita regulamentară :

— în 1910, cînd recordul mondial era de 10,8, un atlet german, Emil Ketterer, reușește o cifră incredibilă : 10,1 (record mondial realizat în 1956).

— în anul 1932, celebrul alergător negru Ralph Metcalfe, marele rival al lui Owens realizează un stupefiant 19,8 pe 200 m (actualul record mondial 19,8).

— în 1947, alergătorul jamaican Herbert Mc Kenley realizează pe o pistă în linie dreaptă de 400 m 45,0. Recordul mondial era 46,0 iar sub 45 sec s-a alergat pentru prima oară abia în 1960.

— Ralph Boston (record personal 8,35 m) sare în 1964 8,49 m la lungime.

— La femei, două cazuri ies din comun deoarece sînt realizări peste actualele culmi atletice feminine :

În 1966, Tatiana Scelcanova — U.R.S.S. sare 6,96 m la lungime.

În 1968, Margaret Bailes — S.U.A. aleargă 10,8 la 100 m.

În fiecare din cazurile de mai sus, vîntul a fost un ajutător pentru performanță, dar potrivnic pentru omologare drept record mondial.

N. M.

SIMPLE PĂRERI

● Servind bine mingea, jucătorul de volei face echipei sale un... serviciu.

● Cînd joacă dur, fundașii unor echipe de fotbal pretind că o fac în... legitimă apărare.

● Cum să nu tremure stacheta la concursurile atletice, cînd fiecare sportiv sare la ea cu... prăjina ?

● Coborîrea este proba care poate... ridica pe un schior în clasament.

● Scrima medicinii este... acupunctura.

● Aleargă atît de repede pe pistă, încît, pînă la urmă, se întrecu pe sine, cu... timpul realizat.

● Cele mai scumpe cravate nu se văd la Romarta, ci ...la lupte. Una singură îl costă pe sportiv victoria.

● La premierele alpine, singurul suflor poate fi... vîntul.

V. D. POPA

CARTEA SPORTIVĂ ÎN VITRINELE LIBRĂRIILOR

În vitrinele librăriilor cartea sportivă este prezentă în acest început de an prin următoarele lucrări :

A. DEMETER — **Fiziologia educației fizice**

T ALEXANDRESCU — **Cele două pasiuni ale lui Sony Niculescu**

ȘT. DOGARU — **Fotbal în lumea zeilor**

L. ARTIOLI — **Sport și Mafia (traducere din limba italiană)**

M. CAJAL — **Amara — Slobozia („Mic îndreptar turistic")**

I. SIMA și J. CINTOIU — **A.B.C.-ul săriturilor și piruetelor**

D. COJOCARU și M. IONESCU — **La porțile fotbalului**

A. TEOFILOVICI și colectiv — **Ghidul practic al antrenorului și jucătorului de rugby.**

Pînă la sfîrșitul lunii februarie vor mai vedea lumina tiparului :

V. GHENADE — **Volei sub formă de joc**

I. ȘICLOVAN — **Fotbal la copii**

I. BĂIEȘU — **Fotbal... joc de bărbați**

N. DOCSĂNESCU — **Siret — București.**

„REGELE" BLESTEMAT: CASSIUS CLAY

Ploaia cădea asupra Londrei. Între două averse ale dimineții de 6 august 1966, soarele surîdea galben, apoi se ascundea poznaș în spatele norilor. În ciuda cerului său schimbător, Londra rămîne unul dintre orașele cele mai atrăgătoare din lume. Aici se poate respira parfum de aventură, de mister, pot fi văzute fetele cu cele mai scurte rochii din lume, beatnicii cei mai murdari, lumea cea mai interlopă și legendarul Scotland Yard, care o combate.

În apropiere de Leicester Square, domnea în această dimineață o agitație neobișnuită. Înaintea cinematografului Odeon, poliția călare îndruma mulțimea, iar alți polițiști verificau cu atenție intrările. Personajul care oprise circulația vehiculelor și-i făcea pe agenți să zbiere era CASSIUS CLAY sau, pentru a nu-l supăra, MOHAMED ALI, Clay fiind, susține el, numele ce i s-a dat în timpul sclaviei. Pentru două milioane de franci, mai mult decît primește Brigitte Bardot pentru turnarea unui film, Clay venise să snopească în bătaie un om alb. Minunile boxului. Pe ring, campionul posedă această putere, în timp ce, dacă ar fi îndrăznit să ridice mîna asupra unui alb, pe o stradă din New York, într-un restaurant din Los Angeles, sau în indiferent ce colț din Chicago, ar fi fost imediat arestat și poate chiar lovit cu matracele de cauciuc. Pentru o seară, acest minunat atlet își rupea lanțurile. Care alt sport îi putea oferi o satisfacție asemănătoare ?

...În Franța, cîntarul boxerilor nu este decît o formalitate. În Anglia este adeseori o ceremonie. Pe scena cinematografului, luminile dănțuiau pe pielea sa de bronz strălucitor. Mai deschis la culoare ca Ray Robinson Clay n-are însă aceeași finețe a trăsăturilor, cu figura sa de lună plină și cu nasul ușor turtit. Dar, el are o altă frumusețe : privirea sa ironică, superbul său corp. Foarte înalt (1,88 m), el privește oamenii și lucrurile cu oarecare condescendență. Cîntărea 95 kg, adică 4 kg mai mult decît adversarul său din acea zi, Brian London. Acesta avea deja crampe, din cauza fricii. Îi întinse lui Clay o mînă moale, o mînă pe care acesta se făcu că nu o vede. După orice meci, Ali este plin de farmec, de amabilități. Înainte însă, nu-i sînt agreabile familiarismele, intimitățile. Gestul său făcu să se ridice un vuiet de proteste în sală. În chiloți albaștri deschiși, cu o singură privire, Clay îmblînzi publicul.

Un an mai tîrziu, aceiași ochi de catifea închisă sfidau niște domni foarte gravi, foarte severi și foarte sinceri, care îi trîntiră cinci ani de închisoare. El nu clipi nici cînd alți domni, la fel de gravi, de severi și, poate, la fel de sinceri, îi ridicară cu dezinvoltură titlul de campion.

Clay a ținut capul sus, chiar cînd toată America în furie îi arunca disprețul în față.

— *Mi-ați luat totul*, zise el acuzatorilor săi. *Totul, în afară de onoare. Dar ce importanță are totul față de faptul că eu cred în justețea cauzei pe care o apăr? Nu sînt un copil al urii. N-am sufletul negru, cum se pare că vă imaginați. Pentru ce m-aș lupta, însă, pentru un drapel ale cărui stele nu strălucesc pentru 22 000 000 de negri americani ?*

. . . .

...În frumoasa sală Earl's Court, nu erau decît 12 000 spectatori, deși ea putea cuprinde încă o treime. Dar, pentru că londonezii nu credeau în șansele omului lor, organizatorul Jack Solomons și asociatul său pierdură, în acea seară, circa 30 000 lire sterline. Surîzînd, cu floarea la butonieră, în ciuda loviturii financiare, Jack Solomons avu consolarea să primească pe Frank Sinatra și soția sa, pe Cohen și Eastman, doi din cei „11" care cuceriseră campionatul mondial de fotbal, pe Georges Carpentier și Jean Paul Belmondo care, veniți special, de la Paris, se așezaseră lîngă enigmatica Ursula Andress.

George Raft, fostul actor de la Hollywood, care conduce un club londonez, comenta meciul pentru o societate particulară de televiziune. Aproape că n-a vorbit, căci acest simulacru de campionat n-a durat decît... 7 minute și 21 de secunde, sfîrșindu-se la mijlocul celei de a treia reprize, exact în clipa cînd Clay a dorit-o.

Jean Paul Belmondo, care plătise 21 lire pentru loc, era totuși mulțumit și entuziast :

— *Nu regret nici timpul, nici banii*, preciza el. *Pentru mine, Clay este un specimen unic. El reînvie boxul și, pentru a-l vedea, aș fi mers chiar și în Honolulu. Dumnezeu l-a făcut negru pe acest om pentru a-l pedepsi că este atît de frumos ? Este un munte de armonie, de mișcări suple, unduioase. Are un joc de picioare uluitor și o viteză de execuție stupefiantă".*

...O oră mai tîrziu, Clay lua masa într-un restaurant din Soho, împreună cu fratele lui, cu Dundee, cu Mohammed Herbert și cu cîțiva oameni de culoare. În fața lui se află un pahar cu apă. Începe atacul concentric al ziariștilor, cu o ploaie de întrebări, unele competente, altele absurde.

— *Spune-mi, Clay...* începu un ziarist britanic

— *Ziceți-mi Mohamed, vă rog*, — îl întrerupse Cassius Clay, puțin nervos. *Cînd mă numeam Marcellus Cassius Clay, căutam în zadar lumina.*

— *Fie, Mohamed Ali. London a fost cel mai slab adversar al tău ?*

— *Nu lovesc niciodată un om slab.*

— *Dă-mi voie atunci să te întreb care este mai bun : Henry Cooper sau Brian London ?*

— *Eu sînt cel mai bun ! !*

— *Ce credeți de Jack Dempsey ?* întrebă un altul...

— *Cred că în restaurantul său din New York se mănîncă sandviciuri foarte bune ! ! !*

— *Credeți că Rocky Marciano v-ar fi bătut ?*

— *M-ar fi zdrobit. Dar n-aveam decît 12 ani cînd el a fost campion ! ! !*

— *Dacă ați lua masa vreodată la Casa Albă, ce-ați spune președintelui ?*

— *Mi-am și pregătit hainele necesare. Procurați-mi invitația și vă asigur că vă voi rezerva exclusivitatea asupra convorbirii ! !*

Cînd zorile lăptoase se ridicau deasupra Londrei straniul băiat era deja în zbor spre Chicago.

. . . .

...Puțin cam fanfaron de felul lui, într-o perioadă vorbea prea mult, dar americanii nu-i iertară nici tăcerile, tratîndu-l în acest caz, drept extremist.

În plus, primul său meci contra lui Sony Liston, ocnașul pocăit, lăsa să planeze dubiul asupra onestității cu care acesta și-a apărat șansa.

— *O luptă trucată !* — zbiera Clay. *Asta-i tot ce v-ați putut imagina ?*

Clay se revoltă și ține piept întregii țări.

— *Voi albii* strigă el, *voi ne socotiți ca pe sclavii voștri. Pentru voi, America este albă, Moș Crăciun alb și Albă ca zăpada la fel. Negrii au, totuși, și ei valorile lor spirituale, cu muzicienii, compozitorii, pictorii și gînditorii lor ignorați de voi. Dumnezeu este alb și diavolul negru. O concepție oarecum simplistă, nu ? Ce ați face, spuneți-mi, dacă ATLEȚII NEGRI AR REFUZA SĂ POARTE CULORILE S.U.A LA JOCURILE OLIMPICE ?*

— *Mi-a rămas destulă avere*, strigă el, *ca să trăiesc pînă la 100 de ani și ca să cresc 10 copii. Zece copii negri, sănătoși și vînjoși, 10 negri în plus care să vă facă zile fripte.*

În fine, faptul de a i se lua pe nedrept titlul i-a strecurat în suflet o doză suplimentară de otravă. El s-a ridicat împotriva unei lumi pe care o judecă drept inumană.

— *În această țară care-și zice democratică*, protestează el, *nu știu dacă veți îndrăzni să mă băgați în închisoare. Dacă vreți, aplicați-mi legea voastră. Dați-mi o bucată de pîine, o bărdacă de apă, trei metri cubi de aer pe zi și zece metri pătrați pentru exercițiile mele fizice. După aceea, aduceți-mi pe noul vostru campion al lumii la categoria grea și vă asigur că el va fi acela cu picioarele de plumb !*

(Traducere prescurtată din „HISTORIRES DE BOX" de **Robert COLOMBINI**)

Iată-l pe Clay, instalat într-o mașină Ford 1901, pe care a cumpărat-o pentru fetița sa, Maryum, care împlinește vîrsta de 3 ani

CURSE DE TRAP CU SCHIURI :

SKY-JORING

Sky-joring este denumirea unei ramuri sportive, care se practică în cîteva stațiuni montane din țările europene. Este vorba de curse de trăpași conduși de schiori, în loc de driveri. Evident, în asemenea probe se cere sportivului un înalt grad de îndemînare, o perfectă stăpînire a echilibrului.

A existat un polisportiv român cu rezultate excelente în acest sport: un loc doi și trei, în cele două curse la care a participat la St. Moritz. Este vorba de polisportivul — astăzi colonel pensionar — Petre Petrovici.

Un mic amănunt: Petre Petrovici a fost campion național de schi în anii 1930, 1931, 1932 și 1945 și totodată un pasionat crescător de cai trăpași. Participarea sa temerară avea, deci, la bază elementele necesare ale acestei ramuri sportive. **(n.d.)**

Clișeul alăturat reprezintă aspecte dintr-o cursă desfășurată la St. Moritz în 1928.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

UN GRUP DE CITITORI DIN ROȘIORI. Joe Frazier, actualul campion mondial de box la toate categoriile, și Cassius Clay, șalangerul său, nu s-au mai întîlnit niciodată. Facem și precizarea pe care ne-o cereți : **„nici în meciuri oficiale, nici în meciuri amicale"** (dacă la box poate fi vorba de meciuri... amicale !).

I. PETRE, BUCUREȘTI. **„Eu susțin cu tărie că în meciul cu Spania, disputat la București și încheiat cu scorul de 3—1 pentru noi, golul spaniolilor a fost înscris de GENTO. Un coleg spune că l-ar fi marcat un anume Veloso, care nici n-a jucat în acest meci. Și am ajuns și la un pariu, deși eu, inițial, m-am opus, considerînd că nu e frumos să faci pariu cînd ești absolut sigur de ceva".** Este adevărat. Dar parcă e și mai nerecomandabil să te lansezi în pariuri, cînd există și perspectiva de a-l pierde ! Golul cu pricina a fost marcat de.. VELOSO. Să vă spun și în ce minut : 65 (la scorul de 3—0 pentru noi).

STELA M., BUCUREȘTI. Vă recomandați **„o aprigă admiratoare a sportului cu pucul și crosa"**. Chiar... aprigă ? Și nu știți că Iosub Iordan de la I.P.G.G. s-a retras din activitatea competițională ? El mai apare, totuși, din cînd în cînd, pe gheață, ca arbitru.

GHEORGHE TASALA, INEU. Narcis Coman, actualul portar al Stelei, a debutat în divizia A, în poarta echipei U.T.A. De aici, el a trecut la F. C. Argeș (Dinamo Pitești, cum se numea atunci această formație), după care au urmat zilele de glorie dar și decadență, de la Dinamo București. Să sperăm că fotbalul va putea regăsi în el pe atît de înzestratul portar de acum 2—3 ani...

PETRE PETRE, COMUNA VALEA NUCARILOR. Deși am trecut de vîrsta răsfățului, n-am putut rămîne insensibil la formula pe care o folosiți, adresîndu-vă modestului poștaș ce sînt: **„dragă Nelușule"**. Din păcate, dragă Petrișor, nu sînt în măsură să te ajut prea mult. Nu pot da (dv. și altora) decît un singur răspuns : cine vrea să devină membru susținător al clubului Dinamo, trebuie să se adreseze direct clubului respectiv. Eu, cel mult, vă pot da adresa : București, șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9, sectorul 2. Poate că veți primi răspunsul așteptat. Poate...

MARIA DESMAN, SÎNTANA. **„Dacă nu-mi răspundeți, am să vă scriu atîtea scrisori, pînă cînd îmi veți răspunde".** Deci, oricum, n-am nici o scăpare ! De fapt, este vorba de cel mai simplu dintre răspunsuri : antrenorului de handbal Dumitru Popescu-Colibași, îi puteți scrie pe adresa : Brașov, str. Dr. Petru Groza nr. 24.

RICHTER WERNER, TIMIȘOARA. **În finala campionatului mondial de fotbal din 1954, cînd echipa R. F. a Germaniei a învins pe cea a Ungariei cu 3—2, n-a fost acordată nici o lovitură de la 11 metri.**

S. GIURGIU, BUCUREȘTI. Aveți două caracterizări reușite :

Antrenor = voiajor cu mustrări, în loc de mostre

Extrema = jucătorul care aleargă de multe ori pentru gloria altuia,

E.P., BUCUREȘTI. Dintre reflecțiile trimise sub titlul **„Sportivi români peste hotare"**, am reținut pe aceea care se referă la tenis : **„Învingîndu-l pe Arthur Ashe și cîștigînd astfel turneul de la Richmond, Ilie Năstase i-a pus pe gînduri pe americani. Iată ce-au spus ei : „Avem un mare tenisman în persoana lui ASHE, dar românii au unul și mai mare : NAST -ASHE".**

NUȘA DRAGOMIR, BUCUREȘTI. **„Sînt președinta clasei a IV-a din școala mea și țin cu echipa de fotbal Rapid, simpatizîndu-l în special pe portarul ei, Răducanu. Am toate interviurile, dialogurile și CALICATURILE lui, dar îmi lipsește interviul „Răducanu iubește fotbalul, publicul și adversarii".** Nu știu dacă ați găsit cel mai fericit moment pentru a vă exprima dragostea dv. pentru Rapid ! Oricum, nu avem numere vechi ale ziarului. Și dacă am avea, tot nu le-am da unei președinte de clasă, care scrie calicaturi, în loc de caricaturi. Sînt prea aspru ? Poate că într-o zi îmi veți mulțumi.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. 1) Am primit, în aceste zile, cel puțin 20 de catrene legate de victoriile lui Năstase, de fapt variații pe aceeași temă, a rachetelor. Epigrama dv. este adevărat, ne oferă o altă imagine, dar ne-am gîndit că e mai bine să vadă lumina tiparului cele 4 rînduri care v-au fost inspirate de știrea că Pele a fost amenințat cu răpirea :

Celebrul înaintaș,
Sesizînd amenințarea,
S-a reprofilat fundaș,
Întărindu-și... apărarea !

Ilustrații : N. CLAUDIU